Fort Puma a Kuga jsou vozi kategorie Suv, do kterých se dobře nasedá a řidič má přehled odění před sebou.
Fort Puma, zaujme svou kompaktností a větší Kuga s variabilním zavazadlovým prostorem je navíc k dispozici s hybrydním pohonem.
Rezervujte si dvoudení testovací jízdu na Fort Skladem CZ.
Vrchul české literatury, českého Romanopisetství a pro současné spisovatele, pro něto je nedostižná metá právě tým kulturním záběrem, rozhledem a vhledem do funguvání literálního díla, ale zároveň i porozvodným v konkrétní lidské situaci.
Když mě požádal, jestli bych jeho čtyři francouzké romány přeložila do Českiny, tak jsem bych chtěl omdlít, protože jsem si říkala, že je to strašná odpovědnost a že vůbec nevím, jestli to dokážu vzít na sebe.
Skrátka je to autor, který je virtuozní v tom, co dělá a zároveň je tu člověk, který pochybil tak jako kde koli z nás.
Milan Kundera je autor zvěta, není nyní nám autor pro Českou republiky.
Smerc pisovatele, dramatika a básníka Milana Kundery vyvolala mimořádnou odezvu v Česku i za jeho hranicemi.
Reakce čtenářů, médií i odborné verejnosti oceňují literární odkaz autora kníchžert nebo nesnesitelná lehkost bytí.
Kundera, který zemřel v úterí ve věku 94 let, si svými romány vydobyl místo mezi nejpřekládanějšími českými autory.
Většinu života přitom prožil v zahraničí, v paríži, kde nakonec iskonal.
Je na místě ho považovat za českého nebo francouzkého autora.
A v čem bylo jeho psaní unikátní tak, že dokázalo překračovat hranice a oslovovat čtenáře po celém světě?
V dnešní podkáztu vám nabízíme ohlédnutí šesti osobností z oblasti literatury, který se s Kunderou a jeho dílem protnuli.
Je čtvrtek třináctého července, tady Jelenka Kabrhlová a pětpadesát devět.
Spravodajský podkázt se znam správ.
Já jsem Anna Kareninová a jsem překladatelka.
A jsem, myslím, jediná překladatelka děl Milana Kundery z francouštiny do Českiny.
Milana Kundera pro mě znamená Českého autora, známého světového autora, kterým nepožádal, abych ho překládala z jejho přijatého jazyka do jeho rodného jazyka a do jazyka, kterým psal svá vrcholná níla.
Z dílem Milana Kundery jsem se znamovala průběžně jako čtenář.
Věděla jsem, že on odmítá, aby někdo jiný přeložil jeho francouské romány do Českiny,
že on si je chce přeložit nebo lepřečeno počištit sam.
Takže když mě požádal, jestli bych jeho čtyři francouské romány přeložila do Českiny,
tak jsem si chtěl omdlít, protože jsem si říkala, že je to strašná odpovědnost a že vůbec nevím,
jestli to dokážu vzít na sebe.
Měla jsem podmínku, že přeložím kapitolu nebo dvě kapitoly, pošlu mu to a on se teprve rozhodne,
že to je u něho zpřela nezlávazné a já to skusím.
A vidíte, překládám ho dál.
Překládat Milena Kunderu znamená pro mě svým způsobem určitou nesvobodu tvůrčí,
ale velkou školu překladatelskou a vlastně velkou školu, co do poznávání Českiny.

Protože já jsem si snažila ho převádět do jeho Českiny a hledala jsem v jeho Českých dílych,
jeho způsob psaní a zároveň jsem hledala, když jsem si nebyla jistá,
jakým způsobem překládá třeba určité slovo České do francou Štiny,
abych to správně přířadila.
Tím panem z toho byla spíš rekonstrukce,
než slobodní překlad a dost mi to dalo hledačské práci.
Já jsem milena kunderu nikdy neviděla,
ale zaživot jsem s ním několikrát předlety telefonovala
a povidali jsme si většinou o mých překladek
celý na převratného francouského Romanopisce,
kterého on tady prosazoval, aby tu vycházel.
Myslím si, že na základě těchto překladů
on se nakonec rozhodl mity překlady svěřit.
Já se mu posílala své překlady,
případně jsem psala dotazy nad čím vám,
ale toto všecko šlo přes věho paní,
přes paní věru kunderovou.
O té doby dostala jsem od něho lístek,
spodíkováním, ale rozhodně jsme se neviděli
a ani jsme spol na těmi překlady netelefonovali.
Já jsem pochopila, že už hodně stůně v té době.
Tyhle romány Mělená kunderia
jsem samozřejmě vnímala především překladatelsky,
ale protože jsem skoumala celé jeho také české dílo,
tak se s tím neslo i určité poznání o jeho spůsobu psani,
o jeho přemýšlení o románu
a také jsem si samozřejmě načetla jeho eseje o překládání,
takže mě se tím dopenili možnosti psani.
Moje autoritotiž, které překládám Louis Ferdinand Selina,
vlastník Ezra Pound, ti psali velmi jinak
a já jsem se vlastník to prvé potkala s psaním,
nejako čtenař, ale jako všechněmešky badatel,
které dolo úplně jiné, tak to mě velmi obohatil.
Mělen kundera pro mě je především spisovatel kosmopolitní.
Dneskami několik lidí napsal,
jak to, že ve Franci o něm mluví,
jako o francouzském spisovateli českého původu,
když je to český spisovatel žijící ve Franci.
A já jsem jim odepisovala, on to tak chtěl.
On skutečně své celé dílo i to české
přístupnil a uzabřel především francouzky,
protože velmi dbál na francouzské překlady
a u jeho souborného díla,
které vyšlo ve velmi prestižní edici,

které jády na katatovcí Galimar.
Tam on má pod všemi těmi svazky napsáno,
že toto je definitívní perze jeho románu.
A ta je francouzka.
Myslím si, že ve Franci je, mělám, kundera,
velmi důležitý spisovatel,
když se se ktám s vidmi zitarárných
nebo kulturných krugů, ale i z diplomatických krugů,
tak ho všichni na jenom znají, ale čtou a čtou ho rádi
a váží si ho.
Dovedete si představit,
že byste zase hral ve vlasti veřejnou roli?
Ne, ne, neumím.
Neumím, ani ve Franci, ani v Čechách, nikde.
Jenom, že spisovatel, ať chcete, nebo nechcete,
je vždycky do výstají měry veřejnou osobnosti.
Jeho kníhy jsou veřejná věc,
ale on ne,
on ne,
on ne,
on ne,
on ne,
on ne,
on ne,
jeho kníhy jsou veřejná věc,
ale on ne,
on ne,
jako čtověk.
Ne.
Jen němec,
spisovatel a šef redaktor literárního měsíčníku host.
Byl to autor,
který mě provázel si o 18 let,
možná, kdy jsem začal číst
baletry uměleckou
a strával jsem s ním tím pádem,
taky už to stlet.
Já si myslím,
že platí,
že když otevřete nějaký text měl na kundory,
tak o kamžitě poznáváte jeho stil,
co je něco,
co se počítá v literatuře,
a čeho vmálo,

který autor dosáhne.
On,
přesto,
že je vlastně dost jako intelektuální,
nějaký nijansovaný,
tak zároveň vždycky si uchoval
jako průzračnost,
čistotu vězika,
čistotu stilu.
A myslím si,
že z toho důvodu
neměl problém,
se prosely ty v té Franci,
journalistická tradice,
mimo vlastní,
on už v Česku
se k ní dostostával.
Já jsem sedvícky snažil vyhnout
takovým,
čen vy má extrémum,
který tady v Česku rádi,
zaujímáme,
to znamená být nekritický obdiv,
nebo naopak přílišná kritičnost,
a řekl bych nedostotek,
velkory sositě,
tak mám takový člení
tý vztah,
k Milanu Kunderovi,
něco mi příde,
opravdu,
světové úrovně,
některého knihy
nedočeto,
ale každopádně
ať tak nebo onak,
tak je to prostě nějaký autor,
ke který mu se člověk stahuja,
který ho skrátka
nemože obejít tady v Česku.
Mně přijde,
že občas platí,
že ty romány
jsou dostek,

bezkonstruovaný.
Kundera je opravdu
intelektuální typ autora,
takže ta výdka,
která se objevoje
standardně,
v případě Kundery,
že ty postavě jsou věšák
na ideje,
že spíš o to,
co autor chce říct,
a tam nějaký maloutkama,
tak v případě některých tekstů
platí víc,
než v případě jiných,
a se komentují,
že to je nejvíc mě to vadilo
v knihy ze smíchu a zapomnění,
ale zase znam lidi,
kteří neopak,
to to vystvihují nejvíc
i hodní,
takže to už je individuální.
Já myslím,
že nějaké obecné rovině
je to taková vysekce
stahu,
často milostních stahu,
on je opravdu řidký pozorovatela
těho knížky,
často složený
a spoustavěci je dosť samozřejmých,
protože máme tu dějinou skušenost,
o které kundera píše,
a nedokážetme se
úplně vlastně v cíti do toho,
jak objevný,
nebo jak důležitý,
to mohlo být
jako pro západního čtenáře,
že on opravdu kundera
dost reprezentuje
nějakou naši dějinou skušenost
směrem na západ,

konec konsulta,
poslední věc,
která vyšla i unesený západ,
tady nebyla sa s tolik známá,
protože to vyšlo už ve Franci,
a bylo to přetíštěný v Americe,
a to opravdu udělalo
tehdy velkou službu
pro znovu oživení,
zájemu, západu
o nějakou východní osud.
Je to zajímavá otázka,
to generační čtení,
já jsem simlonit ze svými studenty na jamu,
četl nějaký kunderovi SE,
a tam třeba ten jeho nárok,
že vlastně ten autor
je s vrchovaným vládcem
svého díla
a má právo určovat interpretace,
tak to jsem řekl,
že lidi, kterými 20
je úplně nějaká nepochopitelný,
že oni žijí ve světě krátiv komont,
vlastně si půjčují tady ty věci,
takže jim to přišlo
jako předpotopní tráv tomto ogledu,
takže hočně nějaký generační čtení
existuje,
zároveň bych chtěl ale věřit,
že to kunderovo dílo
fakt má v sobě nějaký kvality,
který se neomezují prostě
na to,
že některé koncepty se mění
a konec konců kunderov
skoro všechny ty Romány
se týkají mezzodických stahů
a i proto,
je to tak širocečtěný autor,
že je si ce intelektuální,
ale zároveň velmi přístup.
Pokud něco Milan Kundera
oplně nepropočítal také toto,

že ten jeho projekt
zmizení za dílem,
že zvolil jako špatnou strategii,
protože tím,
že opravdu nás nechal
bez nějakých odpovědí,
tak se jim o to víc zabýváme.
Takže možná,
když nády byšel nějakou konvenční cestou,
že je skrátka poskytné,
a zponětnou ze 10 let hodinový rozhovor
v nebo české televizi,
tak by to všechno bylo daleko srozumitelnější
a víc v pohodě.
Nějaké jako schyzma díla
a autora,
mám pocit, je v literatuře nebo vůbec,
ale v té intelektuální tradici
dost běžný,
vlastně přegrávalo se to na Rusovin,
na Marxovin a spůstě osobnosti.
Takže mě to nějak,
jako musím říct, neirituje,
a mám pocit,
že jsem schopný,
přijmout obojí,
že skrátka je to autor,
který je virtuozní
v tom, co dělá
a záraveně tu člověk,
který prostě pochybil,
tak jako kde koli z nás,
v případě ve hryjných figur,
jako je Milan Kundra,
jestli ono zřejmě daleko větší poptávka,
po nějakých vysvětleních,
který Milan Kundra bohužil,
teda nedává
a to potom vytváří prostor
dalším interpretacím a spekulacím.
Já nemám po něj rány,
když v případě literatuře
v seti autoři rámují
těmi atributy

největší, nejvíznamnější,
protože to není soutěž v tomto typu
a dokonce myslím,
že ani ta národnostní příchilnost
není v případě literatory,
to zásadní,
bych nechal sportu
a Kundra sám,
to je potřeba asi říct,
vždycky chtěl být europský autor,
emigroval,
proto mě i z toho důvodu,
že ten český kontekst
už mu byl trochu úzký
a myslím,
že kdyby to neudělal,
že kdyby neemigroval,
že ani není tím světovým autorem,
že by to pro něj soumoredně
bylo daleko těší z Prahy,
než z Pahríže,
tak si myslím,
že v tomto teného projekt
byl úspěšný,
že se mu podařilo
stát se opravdu
světovým autorem.
Jestli se ještě vrátím přeštině
a jestli se vůbec vrátím.
Já v tom opravdu nic nevím,
jim ty se moh své budoucnosti
nic nevěděl.
Uvědomte si,
že v dobe,
když jsem odešel z třech,
já ani moje žena,
jsme vůbec nepočítali s tím,
že bychom ještě někdy
uviděli vrtavu,
nepo špilberk.
Život je pro mne od té doby
jedno jediné překvapení,
z něho už nevycházím
a zřejmě už nikdy nevídu.

Na spořáku vám to dost necinka,
kam z penězi,
aby byly chráněné před inflací.
Font Monetika zhodnotí
jakoukoliv částku
ož 6,5 %
a to firmám i do mátnostem.
Více na Monetika ceze.
Ménuji se jíří Brabeco,
jsem literární istoryk
a myslím,
že jen ke slemu nerozemu
pažte stejný rok,
co se narodil Milan Kundera,
že budu asi nejzdarší
s těch,
který vám budou odpovídat.
Čím byl pro mě Milan Kundera,
já těžko mohu rozlišit
nežitou lidskou stránkou
a tou literární stránkou,
protože Kunderu
jsem poznal někdy
v druhé polovině
50. let,
slyšíte dobře,
50. let,
a byl to začínající básnik,
já jsem taky začínal
s literární historii
a ten sjet české
a moravskéj tédy
byl velmi propojeny.
Všechno jsme se velmi
brzy nějakým způsobem
setkali, znali jsme se,
setikali jsme se,
ale žádným bližší
pou to tam nebylo.
To se teprve vytvořilo
nějakým způsobem,
když psal Milan Kundera
umění Románu
a kdy psal monology,

protože o obou těch dílech
jsem psal téhdy
a tím pádem jsme se dostali
tak jako bych řekl vlíže
k sobě, ale zase
nijak tak adechom
to mohli nazvat přátelstvím.
Přátelství jako bych
rád odůvodnil,
co to vlastně je to přátelství.
Mně to někdy připodá,
že přátelství je proto,
abychom o tom mohli napřed,
že jsme se z nějakým setkali,
že jsme byla velká regracie
a že to byl takový člověk.
Ale přátelství
je něco více intimního.
A ta intimita
spočívá v tom,
že ti lidé si nemusí
tolik moc vysjetlovat
tentach,
který v té ruchovní svéře
nějakým způsobem učinili.
A že to
přátelství není a nic tak vnějšího.
Znal jsem, tykali jsme
se, setkávali jsme
se v Bezláviji,
dívali jsme se na to a na to.
To si myslím, že je něco
sceva odlišného.
A čely, když řeknu,
že jsme se spráteli,
tak mám na myslí
druhou polovinu 60.
Respekt řekl bych
křímo 67.
Osný, 9.
až 70.
Rok prostě, když dělat padleta
převratná doba.
Myslím, že to bylo

tehedy před sjezdem
s vazu spisovatelů,
tím slavným 4. sjezdem,
kde kundera tehedy
promesl projev,
kde byl v podstatě centré
elego toho siesta
a druhým centrem
byl ten solženící mův dopis
a ta vzpoura
přímo těch navrhovaných
spisovatelů do toho nového
ústředního výboru.
A v této době
skutečně řadá autorů
jak sám kundera na tom sjezdu
říká,
se scházili a připravovali
tento projev,
čerě on ho řekl jako,
že ho přednáš i za jiné,
nejenom za sebe.
A to byla do,
když jsme se stýkali velmi
až samozřejmě
daleko intenzinější,
to bylo po 69. roce,
kdy ty vztahy
těch lidí, kteří
byli vytlačení
s té oficiální svéry
a nebo tuto svéru
oficiální dobrovolně
opustěli, nechtěli tam být.
Tak pochopitařně vztahy
těchto lidí, byli daleko
intenzinější,
nežli se navazojí
vztahy, vyhřekl v normální době.
Bylo tam takový pocit
intelektuálního ohrožení
a v takovém intelektuální
ohrožení vždycky.
Je daleko

intenzinější to vnitřní napětí,
to vztahu k tomu druhému,
nežli
nechom to mohli říct v normální době,
čili v té době
jsme se velmi stýkali
a hlavně, když si připravoval
přednášky do Ren,
kdy měl do té Francije vodět,
tak si připravoval přednáška
a já jsem tehdy dělal
strážného na Lorete.
Tam byl klid poměrně,
někdy tam ji přespal
a v podstatě bylo
vytelární dýchřek výměn
na zoru.
Předem, ale říkám
v podobu se moh obdilovat
skutečně
tu intelektuální
mohutnost
kunderovu.
Protože to bá nová tejmata
přeba se tam objevilo
jen ptá spisovatelka
Ešen Bachová,
kterou neznál přečetl
a na jednočtejní
oni dovedl
tak analiticky hovořit
že
i ty přátelský spahy
někdy ironické, saterické
byli prostě na jednou mětním
svátečním.
Abych to dokončil prostě
když odjíštěli do Ren
tak poslední večer
s nima jsem tady byl
hlasně jsme proželi celou noc
prokecali a ráno
odjíštěli to Ren.
Tak když tam prostě

bylo něco takového
přerušeného
což se ukázalo jako nesmyslné
protože
když jsem na Kunderovi čekal
když přijeli po první do Prahy
po 89.
tak
pozřejmě těch 20 let
se ukázalo jako
když tě lidé žili prostě
v absolutně jiné
intelektuální duchovní svéře.
Já si myslím,
že Kondera je
jeden, bo opravdu
z největších
českých spisovatelů
vůbec
co bylo napsáno češtině
a jestli je velkým
spisovatelem francouzským
to se nedovolil
vůbec hordnotit
ale kdybych měl říct v čem
vidím to jeho
hodnotu tvárnou
třetickou
tak spočívá v postatě ve dvou rysech
první rys
je, že
česká literatura
Próza
má bohatou
krásnou tradici
já ji nazývam
chřihá
a říct se
Ignáderman nedocenený
Hašek a Hrabál
to je bohaté
kde tě autoři
mají neustále
nové a nové příběhy

neustále je zauzlují
různým způsobem
destruují je
a zase dávají do popředí
prostě toto bez vse vyprávění
má v Čechách
nespilně velkou tradici
a všimět si, že se jí také chlubíme
touto tradici
a potom je to druhá tradice
taky česká
próz se dostává do prózy
takže my máme
krásné prózy
lyrického charakteru
jako je třeba
Vadisa Vančura
to je taková síla
tě české vypráměci
literatory, která objevila
tou nijámsovanost
pomenování v próze
dění
lyrického dění
na jednou ten člověk
je jiný mnežli byl
v tom tradičním vyprávěním
který akcentuje to fabuli
ten lyrismus akcentuje
výčný před člověka
a proti těm
to dvěma tradicín
je Milan Kondera
proti těm velkým
tradicím českým
akcentoval prózu
která neměla
u nás dostatečných předchůců
a proto se myslím
velmi obezřetelně
orientoval na
francovskou prózu
zejmena 18. století
která je na jedné straně

očiškena
od té bezhřehozky
je ukáznena
je intelektuální
je filozoflící
čili od toho to se
Kondera emancipuje
a potom od té lyrické
prózy ačkoliv napsal monografii
o Vanšerovi
a napsal i pamflet
proti lyrizmu
včetně pohezie
a od těchto dvou tradicí
to může říct
že Kondera je
zaklátatelem
jistého trendu
který česká próza
potřekovala jak súl
nemůžeme říct
prostě bylo bys právné
aby lidí četli
nebo bylo by nezprávné
aby ho četli
prostě spisovatel je
vydanej v šans
tomu, jestli ho někdo potřebuje
nebo nepotřebuje
když kunderu nebudou potřebovat
s těmi problémy, které on nastolil
a s těmi problémy
kde se významovuje
zvrací několikrát
instáteze
nebo jistý postoj
které on nebudou potřebovat
tič tenáři
tak ho nechají být
ale jestliže budou potřebovat
to co tam v tom kunderu je
a bude ještě nalézáno
tak nůbec nezáleží
na tom jak se k nekomu

staví, musím říct
toto je debata, která
když byla ta diskuse o kunderu
trochu mě vadila
že
někdo potřebuje
kunderu a někdo potřebuje
hohanit
dobře to je bych řekl
svéra trhu
svéra něčeho co z literatourou má
málo společného
z kvalitou literatury
protože literaturu
byt potřebojete nebo nepotřebujete
a stejně tak se jíváme
do milosti
přece si tam nebudeme číst
co nás nezajímá
jestliže prostě
zajímá člověka
tě životní osudy
autorů
tak samozřejmě, že je
třeba, aby měli na prostou
slobodlu všecko nales
všechno na ty básni chyzi
to je pochopitařný
Žil jsem tu dobu
a určitě budete mít stejnou
skušenost za 50 let
jak
a doba bude
řekaná, že si budete říkat
tam jsem nežil v té době
prostě to byla jiná doba
co jsem žil
protože měla jiné priority
jiné modely, jiné simbóly
a byla to doba, která totalizovala
toho člověka
a samozřejmě
já nejsem schopný
revidovat

a nebo prostě podepřít
ty argumenty, které
prostě se objevili
k tomu, nebo
s pseudoarchivů
ale zajímá člověka
jenom to, že
přece takový to autor
jak jdi by
v minulosti zabloudil
a nebo
v minulosti prostě se něčeho dopustil
tak je nám to smetlí to ne
a nebo z toho máme radoz
jestli se prostě jako ten člověk
příklad bych řekl
Ezra Pound
v jeden z největších bázdních
20. stoli
jestli nikdo bude
kutat v jeho životě
a zjistí tam věci, které jsou
skutečně odporné
a postaví na tom
význam toho
pounda, tak je to možné
dneska je všechno možné
ale
co nám o tom poundovy, který
napsal ty bázdně vlastně říká
a když budu
kunderu
uběčovat z toho, či ono
co nám vlastně
umožně rozpoznat
tu složitou cestu
co pak on byl sáp
co pak to není intelektual
teda model intelektuály
20. století
20. století
jak jsem Guilla Mbase
jsem dramaturg festivalu
s větkní Praha

jsem francus, který byli v Praze
pro mě Milan Kundera
je to úplně
osobný a intimný
auto, protože tak
četel jsem propově Milan Kundere
když byl mě 17
četel jsem knihu
kterou dala mě moje
prynilaska
bylo pro mě nějaký jako kultu
mě ale literaný šok
za jenu miloval jsem jihotilo
a potom četel jsem asi vše
je to klasická otázka
jestli on je čech nebo francus
podle mě Milan Kundera
není ani český spisovatel
ani francuský spisovatel
je jenom spisovatel
on začal mům sat v Českyni
i pak změnil do francusštiny
ale vždycky je jenom spisovatel
který je ostroj
ale identitá Milan Kundere
je spisovatel
ani český ani francuský
je spisovatel
dílu Milan Kundere
je pro mě velmi spesifický
protože má stíl
který několik lidi budou říct
že to je jednoduší
ale to není fakt jednoduší
to je přesně
a podle stílu
co je důležité je smysel
je asi metafizická
o setkani a relace
starý mězi lidmi
lidmi s větání
a poměto bylo fakt
šok protože to není jako
velmi komplikovaný

velmi stílové napsany
ale to je přesně
a to vypadá jenoduší
ale tak to není
stíl je jenoduší
ale smysel je velmi
velmi silný
Milan Kundere
není jako český spisovatel
to znamená, že
není typický český spisovatel
je upelně spisovatel
Románo
Milan Kundere přemyslil, že
Román je európsnejší
uměni
tak možno Milan Kundere je európský spisovatel
který mluví
francuský i český
ale tento silnost
má vysledek
kundera je zvětový spisovatel
je důležitý pro každý člověk
každý lidi
ve zvětě
to je jak Flau Bernini francuský spisovatel
je znamené ve USA
než ve Francie
na překlanu
a to je důležitý pro Milana Kundere
je autor zvěta
není jenom autor pro Česko
Republiku
Recepce Milana Kundere
i Francie je trošku
komplikovaný
jestli možoužit z takhle
je trošku passe
není úplně súčasný autor
už je to historický autor
všerný znaj Milana Kundere
všerný četli Milana Kundere
ale Milan Kundera
patří Selina

Flau Bernini
není mězi
aktuální súčasný autor
jako Hrdu Aruy, Věžní Depence
nebo Michel Wielbeck na překlad
už je v historie
a už patří mězi
hlavný francuský autor
v historie
bohužel nikdy
nepodkal jsem se s Milanem Kundere
já nevím, jestli to je škoda nebo šesti
protože podle mě
co je důležitý
není člověk Milan Kundera
co je důležitý je dílo Milana Kundere
a já byl jsem jako
úplně šesti
že podkal jsem s jejím dílem
www.avz.novinativov.pl
www.avz.novinativov.pl
www.avz.novinativov.pl
www.avz.novinativov.pl
www.avz.novinativov.pl
ja jsem Blanka Činátova
působím na Flaujské fakulte
na komparatistice a bohemistice
když se zabývám v Trzydovrpsku literaturou
a ště fungujú jako literárii redaktorka
v kulturní 14. d. a 2.
www.avz.novinativov.pl
první Milan Kundera
předeším na prost unikátní
fenomen, hodných vzkoumání. Takové na tom slova smyslu nemusíte s tím souhlasit,
v něco z toho vám je bytosně nesympatické, ale jako předmět výzkumu nebo kledení otázek,
je to vlastně nevyčarpatelný zdroj. Práda třeba probíram texty Milana Kundary ze studenty,
protože to vždycky zbudí nějakou debatou a docela takový vášní výdialok, takže můj istach je
skutečně čistě profesní.
Na rych jsem přemýšlala o té otázce, jaká je rola Milana Kundary v české literatuře,
tak myslím, že na něm je fascinující, že nás provází celou poválečnou českou literaturou.
Milana Kundara vlastně vstupuje zásadním způsobem nejen do české literatury, do české kultury od konce 40. let vlastně až do současnosti.
Kdybych to měla trošičku bagatelizovat nebo hodit o nějakého bon moto, Milana Kundara je takový karelgot české literatury.

Je všude přítomný, jsou vysí ze všemi zásadními historickými událostmi, ale třeba i kulturními aspekty typu filmovánová vlna třeba,
dizent, ačkoliv sám v současí dizento nebyla do těch debat zásadní způsobem stupoval, zásadní historického kamžiky je všude přítomný,
všichni ho znáj, všichni o něm vědí, přestože ho skorní kdo nečte,
to jestli jako s tím gotem, nikdo nespochyvňuje jeho obrovské profesionální a řemeslné kvality,
v tomu je to skutečně geniu svého řemesla, ale upřímně řečeno, myslím si, že estetická kvalita těch románů se dost přeceňuje.
To, co mě fascinuje, mě vlastně způsob, jak Milán Kundara manipluje se svými čtenáři a způsob jak si vynutí na svých čtenářích,
aby ho četli určitým způsobem. A přitom jim hází takové vějičky, že tě čtenáři mají pocit,
že vstupují s tím dílem kunderovým do nějakého diálogu a mnoho hlasí a nejednoznačnosti a že to je všechno interpetačně otevřené,
ale přitom je ten kundara vele dost za roku a dost je směřuje do nějakého pole významu a ten způsob sebeprezentace ať se bavíme o tekstu nebo o obrazu autora,
který se vytváhrí sám autor, tak to je opravdu geniální v případě kundery.
Změřím si, že nejde spohybnět naprosto zásadní přínoz českému románu, který způsob lety povídky směrné lásky 1963 a žer 1967,
úplně osobně je žer dopřud nějak nejlepším tekstem Milana Kundary. Jednak je ten tekst velmi zajímavý z lediska nějakého eksperimentálního vyprávěcího postupu,
jak tam pracuje z tu různou perspektivo, když se to přidovnává při jak nějakým žojstovským ukubystickým u vypráviní,
ale mě tam fascinuje téma, který provází celou kunderovu torbu a to je téma paměti, spomínání, odpuštění, křivdy, směšnosti, trapnosti,
to jestli nějaká křivda je odčinitelná nebo není, jestli paměti je spolehlivá nebo není, hodně to souvisí s takovým jako oblíbeným typem kunderová hrdiny
a to je hrdina, který má pocit, že hrají jakou si hru, je režisérem životů těch druhých a pak určitém okamžíku zjistí,
že jsem mu to vymklo s rukou a že nedrží ty loudky pevně v rukou a že sámi obětí třeba nějaké směšnosti a trapnosti
a je to trapnost a směšnost, která má opravdu takový ten potenciál kunderovou tom hodně píše v těch sejích svých,
že to je ta trapnost, která má šanci říct vám něco jako čtenářům osoby samých z níto patetické, ale takový ten existenciální stav,
kdy se skrsten stud, protože trapnostou vysí se studem, kdy se skrsten stud člověk konfrontuje s tím, jak ho vidí druzí,
a tohle směšnost a trapnost, která je pro mě v tom žer to uvěřitelná.
V těch dalších románech, kdy se ty situace znovu opakujou, už to pro mě tak uvěřitelný není
a mnohem víc tam cítím právě takovou tu hrůz s těmi odkazy a s tím pomrkávání na ten kontext,
ve který chce, aby byl čten tím západní čtenářem, protože samozřejmě je potom roce 1975,
kdy kundera emigroval, tak se ocitnou situaci takovým paradoxu nebo problému, který řeší každý exilový autor,
jako ho bude psát, jestli z toho exilu bude zpátky psát proti svoje domácí čtenáře
a zostane v tom svim národním jazyce, v tomaterském jazyce, nebo zvolí ten internacionální jazyk,

no ale to znamená, že opouští to svoje domácí publikum a bude psát pro někoho jiného
a musí tomu ty témata přespůsobět, a to kundera přesně udělal podle mny tou volbou,
ty francouštěli znamená, že píšu proti jak západní intelektuáli
a v tu chvíli se to proti český čtenáře už může jevit třeba zbytečně jak trivializovaný,
neuvěřitelný, příliš přehnaný, sebezstřený a tak dál tam by mohlo být spoustelných adiktiv.
Já si myslím, že ty kunderovi romány jsou hodně generační.
V tom slova smyslu, že pro tu nejmlačí generaci čtenářskou, ale třeba i kritickou,
což je docela dobře vidět, když vyšli ty poslední dva teksty přiložení s francouštěny,
tak jsem si měl, že ty nejmlačí literářní kritikové, prostě to pro ně nebylo téma
a pokud by jsme ho podrobili takovim tím oblíbeným způsobům čtení,
nějaké feministické kritice, genderové kritice,
ale třeba taky zletiška nějaké kulturní stereotypu a tak dál,
tak se mořen je tam spoustu problematických míst.
Často se zminuje třeba nějakámyzoginská linie,
ale tam je taky problém v tom, že řada kritiků na to,
že přes nějakou psychologii, přes taky života a díla a dokládají to,
že podívejme se, kundera neměl rád ženy a neměl děti,
a proto jeho psaní myzoginské, ale ja bych to býzinterpretoval
z tiska toho tekstu.
Je pravda, že kundera zachází ze svými literárními postavemi,
když se tak jako řaknu velmi hledabyle,
ale já jsem si měl, že skoro se všemi,
on i ty mužské postave jsou takové věšáky na ideje.
On se hlásí k té tradici toho flozovického románu,
takže určitý diskrozy věší na ty mužské postavy
a určité věší na ty ženské postavy.
Takže otázka myzogenství je vlastně složitější
u to, kundrenež vypadá přesetíká vůbec toho,
jak on s těmi postavami pracuje
a jaké stereotypy vytváří a proč.
Ale je to nepochybně jediný bestelista, kterého máme.
To je musím důležité říct.
V řada Američanů, kteří jsem jezdil v 90. letech,
jsem jezdili, protože se přečetli nestesetanou lehko zbytí
a myslili se, že tady najdou to, co znají z toho románu
a že československou, tehdy ještě prně kundera.
Takže pokud bychom o tom se bavili zletězka
té řemeslnosti a profesionality,
tak skutečně ten kundera nemá srovnání.
Třeba anglický literárný kritik Herald Bloom
do toho slavného tekstu kanon západní literatury,
knihy, které prošli z kouškou času,
kde má tak jako appendix a říká,
co z těch jednotlivých národních literaturo

jsou ty kanonické teksty.
Za českou literaturu je tam Sejfrd Čapek Havel
a nesta se tená lehko zbytí na kundery.
Takže zletězka toho bývozního artiklu
ten kundera nepochybně je tím velkým českým spisovatelém,
protože tomu mezenárodnímu čtenáři,
nechci říkám Evropskému, ale hodně i tomu Americkému
představil, určitá by se do říct naše domácí témata.
Oni nejsou specificky česká.
To, co tady nepadlo a co asi důležitý říc,
že kundera je strašně bůležitý v tom,
že on je jeden z lidí, který se podílel
nendefinování toho koncertu Střední Evropy
a že je něco jako Středovropský Romá,
Středovropský spisovatel, Středovropská identita
a v tomhle slova smyslu určitě
tím velkým českým spisovatelém je.
Ménuji se Jakub Češka
a působím na fakultě humanitních studií
Unverzity Karlovy.
Jsem garantem studiního programu
elektrovinská kultura a semiotika.
Věnojí se literární tory
a interpretaci České prozi
druhé poloviny 20. století.
Věnoval jsem se poměrně detailně
dílu Milana Kundery.
Vždy se v tační práci se napsal o Kunderovych
a nedávno vyšla teda
druhá monografie a grantový výstup.
Kde jsem chtěl pojednat dílo v celku,
to znamená včetně těch raných
esejistických, básnických
i dramatických počátku, které Milana Kundera
do svého díla pozdi
už nepočítá, což s tady
ménuje za poeticou Milana Kundery.
Já si myslím, že to rozhodně
největší český spisovatel je.
Já za největší českého
spisovatelé považuje,
že se mu věnují, jak si už
400 letí by mohlo byť
takovým dílčím argumentem

s pozice okolných Evropských
nebo světových literatur.
Mimože mají argumentovat tím,
že byl přeložen do desítky jazyků
a že ta jednotlivá díla
vychází v opakovaných edicích
a že opravdu to
já jsem to když si počítal, kolik edic
bylo jenom i včetně překladu
nesnest telekosti bytí,
ale to číslo mi vpadlo, ale bylo to několik set edic.
Takže tam se dá argumentovat,
jak si kvantitativně množstvím
jazyků do kolikých to dělo prekládáno
a vám někdo udělá i srovnávací studii,
že třeba někteří autori
jsou překladání více krát,
ale pak je to otázka těch náhradů
a to je podle mňou soudu
prostě nejštěnější
vůvodem český spisovatel
v Evropě a ve světě.
Měl jsem tu čest s mělanym kundrou
setkat a byl to velkory sý člověk,
který když se s vám baví
máte pocit, že neexistuje nikdo ní na světě,
než vy teda, s kterým se baví.
Takže pro mě to byl
pochopitelně zcela zásadní zážitek
a ty představy, které máte
předtím, než k tomu setkání
dojde, tak lehno popelem
a pak pravdu ten výrazný
velmi silný pocit
byl ten pocit na prostí akceptace.
Já myslím, že relevantní rozhodně
je, protože je to
vůstě v drhul české literatury,
českého romanopisetství
a pro současné spisovatel
to je nedostěžná meta
právě tým kulturním záběrem
rozhledem a vhledem dofungování literárdního díla
ale zároveň i po rozhodním

konkrétní lidské situaci.
Na literární díle je vždyck něco, co je časné
a něco, co tedy časnosti
odolává a
vůstě jak si významný europský
spisovatele odlížejí
od časného veprospěch, který podstatného
a Milan Kundrej má vesejích pasáže
o morálce podstatného a tak dál
a to je další rys,
a posledně to díle průzračné
přímočere
a někomu by se mohlo zdávat až banální
ale pak skrusíte něco padafrázovat
a zjistíte, že potřebujete daleko
víc prostoru, než potřeboval autor
kvíste ve nějaké scény
a to díž
ten klíč není
po ruce a je v tom konkrétním literálním díl
ale já se domnívám, že
je vždycky vhodné se srovnávat s těmi
Milan Kundrej to dělal v těch 60-tích latach, kdy mluví o
nesámho vzděženostně malých národů
že aby ta česká literatura
byla vytální a zdravá
tak se musí poměrvat nejvýznamnějšími
Evropskými díly literatury
a taky v té době
když se podíváte týdeníků
nové knihy co všechno vycházalo
z překladelné prozy co všechno vycházalo
se jsou časné české literatury
tak nechci to
mítizovat, ale to je jako
jeden z těch zlatých české literatury
A to je ze čtvrteční
epizody podká stu
59 věnované Milanu Kunderovi vše
děkujeme překladatelce
Ani Kareninové, literárnímu
kritikový a historikový
římu Prabcovi, spisovately a
novináři Janu Němcovi, publicistce

a Bohemysce Blancečinátové
francouzskému spisovately
Kijomu Basetový a autorovy
monografie o Milanu Kunderovi
Jakubu Češkovi za to,
že se s námi podělili o své vzpumínky,
postřehy a refleksy
Kdykoliv se k nim můžete vrátit
na stránkách se znam zpráv
v podkástových aplikacích
i na platformě podcasty.cz
Těkujeme, že posloucháte
To byla Lenka Kabrhlova
Těším se zítra